

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 22/2023
20.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из места ..., чији је пуномоћник Милољуб Јовичић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектора за ванредне ситуације Чачак, Одељење у Гучи, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 531/18 од 17.05.2018. године, у седници одржаној 20.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 531/18 од 17.05.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 531/18 од 17.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П1 156/17 од 27.10.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне нендлежности суда и стварне ненадлежности суда истакнут од стране тужене, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на име тужиоца Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Чачак, уплати законом предвиђене доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, по стопи важећој на дан уплате, а на основу зараде по основу нередовности у раду - прековременог рада, рада ноћу, рада у дане државних и верских празника и по основу пасивности, досуђених тужиоцу на основу пресуде Основног суда у Ивањици П1 18108/10 од 28.10.2015. године, почев од октобра 2007. године закључно са септембром 2010. године, на новчане основице наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 24.800,00 динара, са законском каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 531/18 од 17.05.2018. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и жалбу тужене и потврдио

првостепену пресуду. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужена да му исплати трошкове жалбеног поступка.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 2694/18 од 15.11.2018. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 531/18 од 17.05.2018. године, као изузетно дозвољеној. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 531/18 од 17.05.2018. године и пресуда Основног суда у Ивањици П1 156/17 од 27.10.2017. године и одбачена тужба.

Одлуком Уставног суда Уж 2990/19 од 13.04.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 2694/18 од 15.11.2018. године, подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајамчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 2694/18 од 15.11.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 531/18 од 17.05.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради потребе новог тумачења права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Предмет тражене правне заштите је уплата, од стране тужене на име тужиоца, законом предвиђених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за додатак на плату по основу ноћног рада, рада у време држаних и верских празника и прековременог рада у периоду од 01.10.2007. године до 30.09.2010. године, а побијана одлука заснована је на правилној примени релеватног материјалног права садржаног у одредбама чланова 2, 4. и 51. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, бр. 84/04... 7/09) у вези одредбе члана 105. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 и 61/05), у вези члана 2. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 62/06... 99/10), па није потребно ново тумачење права. У погледу судске надлежности за одлучивању о самосталном захтеву запосленог за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање,

побијана одлука не одступа од правног става Грађанског одељења Врховног касационог суда од 12.03.2019. године, усвојеног у вршењу надлежности тог суда предвиђене чланом 31. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09), којим пракса редовних судова, по том питању, уклађена са правним ставом Уставног суда израженим у одлуци Уж 14985/2018 од 26.12.2022. године.

Из тих разлога, Врховни суд је у одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужене, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Парнични поступак за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање запосленог је посебан поступак из радних односа. Према одредби члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима о новчаним потраживањима из радног односа, какав је и спор за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, о дозвољености ревизије одлучује се као у имовинскоправним споровима, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање тужилац је поднео 27.06.2017. године, а вредност предмета спора је 28.056,02 динара, а тај износ не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, који је меродаван за дозвољеност ревизије по члану 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић